Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Η μαρκησία ντὺ Σατελὲ στὸν μαρκήσιο ντὲ Σαὶν - Λαμπέρ). Αὔγουστος 1749.

Κύριε,

Ἡ ἐπιστολή σας ἔφθασε ἀσφαλῶς στὰ χέρια μου καὶ θὰ συμμορφωθῶ μὲ τὶς ὑποδείξεις σας...

Πῶς μπορεῖτε, Θεέ μου, ἐσεῖς, νὰ ἔχετε τόση ἐπιβολὴ στὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς σας καὶ νὰ τὴν πνίγετε ὅποτε σᾶς ἀρέσει, κ' ὅποτε πάλι σᾶς ἀρέσει, νὰ τὴν ἀφίνετε ἀδέσμευτη, ἐλεύθερη;

Δὲν ξέρω τί νὰ πῶ... Τἄχω χαμένα... Σκέπτομαι πῶς μονάχα κάποιος ποὺ δὲν ἀγαπᾶει μπορεῖ νὰ ἔχῃ αὐτὴ τὴν ψυχραιμία κ' αὐτὴ τὴ θέλησι, ὥστε νὰ ἐπιβάλλεται ὅταν κ' ὅπως θέλει στὶς κλίσεις τῆς καρδιᾶς του...

Συμβαίνει ἄραγε αὐτὸ καὶ σὲ σᾶς;... Δὲν τολμῶ νὰ τὸ πιστέψω... Ἔχω παραπολλὲς ἀποδείξεις τῆς ἀγάπης σας... Μὲ πείσατε πολλὲς φορὲς ὅτι μὲ λατρεύετε ὅπως σᾶς λατρεύω, καὶ γι' αὐτὸ δὲν νοιώθω μέσα μου ἀρκετὴ δύναμι γιὰ νὰ σᾶς παρεξηγήσω...

Γι' αὐτὸ θὰ προσπαθήσω νὰ συμμορφωθῶ μὲ ὅσα μοῦ λέτε στὴν ἐπιστολή σας... Θὰ κάνω ἀρχὴ ἀπὸ ἀπόψε βράδυ, μάλιστα, στὸ χορὸ τῆς κυρίας Ντὲ Β...

Παραδέχομαι τὴ λεπτή σας θέσι κ' ἀναγνωρίζω ὅτι κ' ἐγὼ εἶμαι δεμένη μὲ πολλὲς ὑποχρεώσεις... Θὰ τηρήσωμε κ' οἱ δυὸ μας λοιπὸν τὴ στάσι καὶ τὴν τακτικὴ ποὺ μοῦ συνιστᾶτε στὴν ἐπιστολή σας, γιὰ νὰ ἀπομακρύνωμε τὶς ὑποψίες τοῦ κόσμου καὶ νὰ μὴ δώσουμε πειὰ ἀφορμὴ στὸ μέλλον νὰ κόψουν καὶ νὰ ράψουν ἡ κακὲς γλῶσσες τῶν γνωστῶν μας εἰς βάρος μας...

Ἔχετε δίκηο... Κι' ἐγὼ ἔννοιωσα τὶς τελευταῖες αὐτὲς μέρες ὑποπτα κρυφοκυττάγματα, ποὺ ἀσφαλῶς εἶχαν ἐμένα γιὰ στόχο τους... Κι' ἀρκετοὺς ὥς τὰ τώρα ὑπαινιγμοὺς ἄκουσα ἀπὸ διάφορες γρηοκανκάγιες, ὑπαινιγμοὺς ποὺ ἀνέβασαν ἀθελά μου τὸ κοκκινάδι τῆς ντροπῆς στὰ μάγουλά μου καὶ ποὺ ἔκαναν τὴν καρδιά μου νὰ χτυπήσῃ μὲ τρεμοῦλα, γιατὶ στὸ βάθος τους ἦσοιν σύ, ἀγαπημένε μου, γλυκειά μου ζωή...

Τί κουτὴ ποὺ εἶμαι!... Ἄρχισα τὴν ἐπιστολή μου μὲ ὅλους τοὺς κανόνας τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, στὸν πληθυντικό, ψυχραιμένη λιγάκι μαζύ σου, γιατὶ νόμιζα πῶς δὲν εἶνε δυνατὸν ἡ ἀγάπη σου σὲ μένα νὰ εἶνε τόσο θερμὴ καὶ παράφορη, ἀφοῦ ἔχεις τὴ δύναμι καὶ τὴν κανονίζεις ὅπως ἐσὺ θέλεις!...

Μὰ ἔχεις δίκηο, χρυσέ μου... Συχώρεσέ με... Σ' ἀγαπῶ τόσο πολύ, ποὺ μὲ νευριάζουν, μοῦ φταῖνε ὅλα, ὅσα δὲν μοῦ μιλᾶν γιὰ σένα, ὅσα εἶνε ξένα κ' ἀδιάφορα στὴν ἀγάπη μας τὴν παντοτεινὴ καὶ τὴν τόσο θερμή...

Ἔννοια σου, ἀγαπημένε μου, καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ φερῶ ὅπως μοῦ γράφεις...

Σ.

* * *

(Ὁ πρίγκηψ Μέττερνιχ στὴν κόμησσα ντὲ Λίβεν).

Βριξέλλαι, 3 Δεκεμβρίου 1818.

Γλυκειά μου κόμησσα,

Σοῦ ξαναγράφω πάλι, ἂν καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ἔλαβες ἀκόμα τὴν πρώτη μου ἐπιστολή, ποὺ σοῦ ἔγραψα στὶς 28 τοῦ περασμένου μηνός...

Ἀνυπομονῶ ὅμως, ἀγαπημένη μου φίλη, νὰ ἐπικοινωνῶ μαζύ σου μὲ τὴ σκέψι μου, μιὰ ποὺ τόση ἀπόστασι μᾶς χωρίζει, κι' ἀφοῦ δὲν ἔχω τόσες ἡμέρες ἐπιστολή σου, κάτι μὲ σπρώχνει νὰ σοῦ γράψω ἐγώ... Καὶ ἡ παρόρμησι αὐτὴ τῆς ψυχῆς μου εἶνε ἀνίκητη...

Θέλω νἄχω γράμμα σου, ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα... Θέλω νὰ τὸ ἀνοίξω μὲ λαχτάρα, νὰ τὸ ἀκουμπήσω στὰ γόνατά μου καὶ κεῖ, πρὶν τὸ διαβάσω ἀκόμα, νὰ στηρίξω τὸ κεφάλι μου στὶς παλάμες καὶ νὰ καμαρώσω... Νὰ γεμίσῃ προκαταβολικῶς ὅλη τὴν ψυχική ἡδονή, ποὺ θὰ νοιώθω τὴν ὥρα ποὺ θὰ τὸ διαβάζω...

Μὰ ὅσο νἄρθῃ ἡ εὐλογημένη, ἡ τρισευτυχισμένη ἐκείνη ὥρα, ἂς δώσω στὴν ψυχή μου μιὰ ἀνακούφισι, φέροντας στὸ μυαλό μου τὶς παράξενες περιστάσεις ποὺ συνέτειναν νὰ γνωριστοῦμε... Εἶνε, πρὸς τὸ παρόν, τὸ πιὸ ἀγαπημένο μου θέμα... Λοιπόν:

Στὶς 22 Ὀκτωβρίου ποὺ μᾶς πέρασε, σὲ πρωτοεῖδα στὸ σαλόνι τῆς κυρίας Ντὲ Ν... Μόλις κυτταχτήκαμε... Εἶνε ζήτημα ἂν ἀλλάξαμε καὶ δυὸ-τρεῖς λέξεις...

Στὶς 26 ἔφευγα γιὰ τὰς Βριξέλλας, ἔχοντας γιὰ ἀπαραίτητο σύντροφο τὸν ἰδιαίτερο γραμματέα μου... Μὰ πρὶν ἀκόμα βγοῦμε ἀπὸ τὶς πύλες τῆς Βιέννης, ἕνα ἁμάξι πέρασε πλάϊ στὸ δικό μου καὶ καθὼς μὲ προσπέρασε, ἔρριξα μιὰ ἀδιάφορη ματιὰ ἀπὸ τὴ θυρίδα... Ἦσουν ἐσύ...

Σὲ χαιρέτησα καὶ σταμάτησες... Ἀλλάξαμε δυὸ λόγια καὶ βρεθήκαμε πὼς πηγαίναμε κ' οἱ δυὸ γιὰ τὴν ἴδια πόλι...

Σὲ κάλεσα τότε στὸ πιὸ εὐρύχωρο κ' ἀναπαυτικώτερο ἁμάξι μου, στέλνοντας τὸν γραμματέα μου στὸ δικό σου...

Ξεκινήσαμε γιὰ τὸ μακρυνό μας ταξεῖδι... Στὴν ἀρχή, κατσουφιασμένος λιγάκι ἐγώ, δειλή, συμμαζεμένη σὲ μιὰ γωνίτσα ἐσύ, μόλις ἀλλάξαμε λίγα λόγια... Μὰ σιγὰ-σιγὰ κατόρθωσες, λατρεία μου, νὰ λυώσῃς τὸν πάγο ἐκεῖνον τῆς ἐπιφυλακτικότητος, ποὺ ἀπλώθηκε ἀνάμεσά μας...

Ἦσουν καλή, ἔξυπνη, καὶ παρὰ τὴν ἐξαιρετικὴ καλλονή σου, ἦσοιν χωρὶς ἀξιώσεις καὶ γεμάτη μετριοφροσύνη... Πρᾶγμα σπάνιο, γιατὶ συνήθως ἡ ὠμορφιὰ καὶ μάλιστα ἡ τόσο ὑπέροχη σὰν τὴ δική σου, συνοδεύεται ἀπὸ φουσκωμένα μυαλὰ καὶ ἄδειο ἀπὸ λογικὴ κεφάλι... Τὸ ἐξετίμησα λοιπὸν τὸ σπάνιο αὐτὸ προτέρημά σου, ὅσο ἔπρεπε...

Στὰς 27, τὴν ἄλλη μέρα δηλαδή, ἤμουν ἐνθουσιασμένη μαζύ σου... Εὐλογοῦσα τὴν ὥρα ποὺ σοῦ προσέφερα θέσι πλάϊ μου καὶ βρῆκα πὼς ὅσοι σὲ ἐπαινοῦσαν, εἶχαν τὸ πιὸ ἀπόλυτο δίκαιο τοῦ κόσμου...

Στὰς 28 μὲ εἶχες μαγέψει... Καὶ ἡ ἐπίπονη ἐκείνη μέρα τοῦ ταξειδιοῦ μας δὲν μοῦ φάνηκε καθόλου... Παραξενεύομουν πὼς ἡ ἀκολουθία μου παρατονιόταν καὶ βλαστημοῦσε γιὰ τὶς πολλὲς δυσκολίες καὶ γιὰ τὴν κακὴ κατάστασι τοῦ δρόμου τὴ μέρα αὐτή... Ἐγὼ οὔτε κἀν ἔννοιωσα, πλάϊ σου, τὸ παραμικρό...

Στὰς 29 σταματήσαμε στὴν ἐξοχικὴ ἐκείνη ἔπαυλι γιὰ νὰ ἀναπαυτοῦμε λίγο... Σὲ ἐπισκέφθηκα στὸ σαλόνι σου τὸ ἀπόγευμα καὶ ἔννοιωσα πὼς τὸ νὰ κάθεται κανένας στὸ πάτωμα, ἐπάνω στὸ ταπέτο, καὶ νὰ γέρνῃ τὸ κεφάλι του στὰ γόνατά σου, εἶνε ἡ πιὸ γοητευτικὴ θέσι τοῦ κόσμου, ποὺ θὰ τὴ ζήλευαν καὶ οἱ ἄγγελοι ἀκόμα τοῦ Παραδείσου...

Στὰς 30... Τὴ σβύνω αὐτὴ τὴν ἡμέρα... Δὲν τὴν ἔζησα καθόλου, γιατὶ δὲν σὲ εἶδα... Δὲν σὲ εἶχα κοντά μου...

Χτυποῦν τὴν πόρτα μου, γλυκειά μου κόμησσα... Ξέρω ποιὸς εἶνε καὶ τί μὲ θέλουν... Θὰ σοῦ στείλω τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ καὶ θὰ συνεχίσω σὲ ἄλλη μόλις ξεμπλέξω... Ἄχ! αὐτὲς ἡ ὑποθέσεις τοῦ κράτους!... Ὅλα-ὅλα-ὅλα στοὺς ὤμους μου φορτωμένα καὶ ἡ καρδιά μου νὰ μοῦ λείπῃ... Νὰ εἶνε κοντά σου... Εἶνε φοβερό... Εἶνε σωστὸ μαρτύριο...

Μὴ μὲ ξεχνᾶς στολίδι τῆς ζωῆς μου...

Μ.

αὐτῆς φυλακῆς τράνταζαν ἀπ' τὸ γλέντι καὶ τὸ ξεφάντωμα τῶν κρατουμένων, ποὺ τῶρριχναν συχνὰ ἔξω γιὰ νὰ πάνε κάτω τὰ φαρμάκια τῆς... «προσωπικῆς κρατήσεως»!...

Πολλοὶ ἄλλωστε ἄνοιγαν καὶ διάφορα μικρομαγαζάκια στὸ κελλί τους, μποροῦσε δὲ, ὅποιος ἤθελε, νὰ ψωνίζῃ ἀπὸ αὐτὰ χρήσιμα πραγματάκια καὶ τρόφιμα σὲ πάμφθηνες τιμές... Ἕνας κρατούμενος λεμοναδοπώλης π.χ. ἄνοιξε στὸ Κλισὺ ποτοπωλεῖο καὶ κρέμασε στὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ του τὴν ἑξῆς ἐπιγραφή: «ΚΑΦΕΠΟΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΟ «ΣΥΜΠΑΝ»... Κάθε ποτὸ κόστιζε 15 λεπτά!

Κάποιος ἄλλος ἄνοιξε παντοπωλεῖο ἐφωδιασμένο θαυμάσια. Καὶ τὸ ἐμπόριό του τόσο προώδευε, ποὺ πλήρωσε σὲ λίγον καιρὸ ὅλα τὰ χρέη του. Μετὰ τὴν πληρωμὴ ὅμως τῶν χρεῶν του, δὲν ἤθελε μὲ κανέναν τρόπο νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπ' τὴ φυλακή... Ἀπειλοῦσε πὼς ἂν τὸν... ἐλευθέρωναν διὰ τῆς βίας, θὰ ξανάκανε καινούργια χρέη, γιὰ νὰ τὸν κλείσουν πάλιν ἐκεῖ μέσα καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἐμπόριό του!...

Ἡ λοταρίες ἐπάσης ἔπαιρναν κ' ἔδιναν στὸ Κλισύ. Κάποιος κρατούμενος, πανὶ μὲ πανὶ ὁ δύστυχος, λιγούρεψε γάλον ψητὸ καὶ παραγεμιστὸ μὲ τροῦφφες... Τὸν πῆρε λοιπὸν «ἐπὶ πιστώσει» ἀπὸ τὸ γειτονικὸ ἑστιατόριο καὶ τὸν ἔβγαλε στὸ λότο!...

Ὁ γάλος κόστιζε 10 φράγκα. Καὶ μὲ τὴ λοταρία ἔβγαλε ἄψε-σβῦσε τὰ ἔξοδά του, ἀγόρασε καὶ ξεκοκκάλισε ἕναν ἄλλον γάλο, πιὸ παχὺ καὶ πιὸ ὀρεχτικὸν καὶ τοῦ ἔμειναν καθαρὰ κέρδη 19 φράγκα!!...

Σ' ἄλλο φύλλο θὰ σᾶς ξαναποῦμε πάλι μερικὰ ἀνέκδοτα γιὰ τὴν πρωτάκουστη αὐτὴ φυλακὴ τοῦ Παρισιοῦ.